

Arrest

nr. 126 118 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 4 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ingevolge de asielaanvraag van de verzoekende partij, tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 december 2013 met nr. X wordt, na beroep tegen de voormelde beslissing, andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [...] het bevel gegeven het. grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27/06/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de verzoekende partij een uitvoeringsmaatregel aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar illegale verblijfstoestand, zodat zij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ingegeven door het feit dat op 27 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken en door artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]"

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door haar geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948), in zoverre de verzoekende partij de wens uitdrukt deze te betrekken bij de beoordeling van het belang.

Ter zitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een onderzoek is gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM terwijl dit wel noodzakelijk is. Men kan zich ter zake niet verschuilen achter het onderzoek dat werd gevoerd door de Commissaris-generaal nu de administratieve beslissing die daaruit voortvloeide geen gezag van gewijsde heeft.

Echter, het beroep dat de verzoekende partij had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen resulteerde inmiddels in het arrest nr. 115 927 van 18 december 2013 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wegens de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. In dit arrest werd onder meer een onderzoek gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, bepaling die inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dit arrest is wel bekleed met het gezag van gewijsde.

Geconfronteerd met deze vaststelling, betoogt de raadsman van de verzoekende partij dat haar in het verzoekschrift geciteerde verklaringen eensluidend zijn met de algemeen bekende informatie over haar land van herkomst. Dat volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, zo stelt hij. Daarmee lijkt hij evenwel voorbij te gaan aan het gestelde in het voormelde arrest van de Raad van 18 december 2013, met name dat "*de verwijzing naar algemene informatie aangaande geweld tegen vrouwen en het in dit kader aangevoerde gebrek aan bescherming niet dienstig [is]. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.*"

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij geen gegevens bijbrengt die zouden wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM die niet reeds waren onderzocht en weerlegd. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden aangenomen.

Nu alle aspecten van het door de verzoekende partij nog vermeende bestaande belang werden onderzocht, beoordeeld en weerlegd, moet het beroep worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring moet worden verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS